

Ἀμφότεροι ἐμείναμεν ὥς κεραυνόπληκτοι.

Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἤμην ἐρωτευμένος, ἀλλ' ὑπέθετον τὸν φίλον μου, καὶ ἐλυπούμην ἀπὸ καρδίας. Ἀλλῶς τε τοσοῦτον εἰχόμεν συνειθίσει τὴν εὐγενῆ ταύτην οἰκογένειαν, ὥστε ἐνομιζόμεν ὅτι ἡ ἀναχώρησις αὐτῆς θὰ κατέλειπε δυσαναπλήρωτον κενόν!

Καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα ὁ Μιχαήλ ἐκλαυσεν ὡς παιδίον.

— Τί νὰ κάμω; μοὶ ἔλεγεν. Αἰσθάνομαι ὅτι ἀγαπῶ τὴν Μικελίαν. Ἀρὰ γε νὰ ἐμάντευσεν ὅτι τὴν ἀγαπῶ; Ἄρ' ἀγε με ἀγαπᾷ καὶ ἐκείνη;

— Βεβαίως, τῷ ἔλεγον ἐγώ, προσπαθῶν νὰ τον παρηγορήσω, αἱ γυναῖκες μαντεύουν πάντοτε τὸν ἔρωτα τῶν ἀνδρῶν, καὶ ὅταν δὲν εὐχαριστῶνται εἰς τὸν ἔρωτα τοῦτον, τὸ φανερώουσι διὰ τοῦ καταφανεστέρου τρόπου. Ἀπεναντίας οἱ τρόποι τῆς Μικελίνης εἶνε θελκτικοὶ καὶ ἀξίεραστοι, τοῦτο δὲ εἶνε ἀπόδειξις ὅτι γνωρίζει ὅτι ἀγαπᾶται καὶ θέλει ν' ἀγαπᾶται!

— Ἀλλὰ θὰ φύγῃ, φίλε μου, καὶ δὲν θὰ μάθω πλέον περὶ αὐτῆς, οὔτε αὐτὴ περὶ ἐμοῦ· οὐδέποτε θὰ τολμήσω νὰ τη ζητήσω τὴν χάριν νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ τη γράφω ἐνίοτε.

— Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ζητήσης τὴν ἀδειαν παρ' αὐτῆς, ἀλλὰ παρὰ τῆς κυρίας Σ... ἡ ὁποία φαίνεται ὅτι ἀγαπᾷ πολὺ αὐτὴν τὴν νέαν. Γνωρίζεις ὅτι ἡ Μικελίνα δὲν ἔχει μητέρα· εἶνε μόνη εἰς τὸν κόσμον καὶ δι' αὐτὸ τρέφει ἰδιάζοντα σεβασμὸν πρὸς τὴν εὐγενῆ ταύτην κυρίαν, ἡ ὁποία τῇ ἐνεπιστεύθη τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων τῆς. Εἰς αὐτὴν λοιπὸν ν' ἀπευθυνθῇς, ἀγαπητέ μου Μιχαήλ· δὲν βλέπω τί τὸ κωλύον.

— Νομίζεις;

— Διὰ τί ὄχι; Καὶ ἐπειδὴ εἶσαι ὀλίγον δειλός, θὰ σε συνοδεύσω καὶ ἐγὼ παρὰ τῇ κυρίᾳ Σ... Ζήτησον παρ' αὐτῆς δι' ἐπιστολῆς σου ἰδιαιτέραν συνέντευξιν.

Ἐγραψεν, ἀλλὰ διστάζων. Ὁ ἀληθὴς ἔρωας εἶνε πάντοτε δειλός.

Ὁ Μιχαήλ ἦτο νεώτερος ἐμοῦ κατὰ δύο ἔτη καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἐγνώριζεν ἀρκούντως τὸν κόσμον· παιδιόθεν ἀφιερῶναι εἰς τὰς σπουδὰς του, καὶ μὴ γνωρίζων ἄλλο πάθος ἢ τὴν μουσικὴν, ὁ πρῶτος οὗτος ἔρωας του συνεκίνησεν αὐτὸν βαθέως.

Ἀκολούθησας τὴν συμβουλὴν μου, δὲν ἐβράδυνεν νὰ λαβῇ ἀπάντησιν παρὰ τῆς κυρίας Σ..., ἥτις εἰδοποίησεν αὐτὸν ὅτι ἐντὸς τῆς ἡμέρας τὸν ἀνέμενεν. Μετέβημεν παρ' αὐτῇ καὶ συνδιελέχθημεν ἐπὶ πολὺ, τὸ δὲ ἀποτέλεσμα τῆς συνδιαλέξεώς μας ἀρκούντως εὐηρέστησε τῷ φίλῳ μου.

Ἡ κυρία Σ... εἶχε μαντεύσει τὸν πρὸς τὴν Μικελίαν ἔρωτα τοῦ Μιχαήλ. Ἐγνώριζεν ἐπίσης ὅτι οὗτος ἀνῆκεν εἰς μίαν τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ ἐντιμωτέρων οἰκογενειῶν τῆς Ἑλλάδος, ὅτι ἦτο εὐπαιδευτός καὶ ἠθικώτατος νέος καὶ ὅτι εἶχε μικρὰν περιουσίαν. Ἀπεναντίας ἡ Μικελίνα ἦτο πτωχή. Ἐπρεπε λοιπὸν πρῶτον ν' ἀ-

ποκατασταθῇ ἐντελῶς ὁ Μιχαήλ καὶ εἶτα νὰ σκεφθῶσι περὶ τοῦ γάμου τῶν.

— Ἐπιδοκιμαζῶ τὸν ἔρωτά σας, προσέθηκεν ἡ εὐγενὴς κυρία, καὶ σας ἐξουσιοδοτῶ ν' ἀποχαιρετισθῇτε ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾶτε. Θά σας θεωρῶ ὡς μνηστῆρά της καὶ δύνασθε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ τη γράφητε μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν θὰ ἐκπληρωθῶσιν οἱ πόθοί σας.

Ἡ εὐτυχία τοῦ Μιχαήλ ἦτο ἀληθῶς πλήρης.

Δὲν παρευρέθη εἰς τὸν μετὰ τῆς ἐρωμένης του τελευταῖον ἀποχαιρετισμὸν, ἀλλ' ἐκ τοῦ προσώπου του ἠννόησα ὅτι ὑπῆρξε συγκινητικώτατος.

Δύο ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς οἰκογενείας Σ... ἀπεχωρίσθημεν καὶ ἡμεῖς, ὁ μὲν Μιχαήλ ἐπιστρέφων εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Πίζης, ἐγὼ δὲ εἰς Παρισίους, ἔνθα μ' ἐκάλουν σπουδάζειν οἰκογενειακὰ ὑποθέσεις μου.

Ἀποχωρίζόμενοι, ἀμφότεροι ἐλυπήθημεν ἀπὸ καρδίας· οὐχ ἦττον ἠλπίζομεν ὅτι θὰ συνηντῶμεθα καὶ πάλιν κατὰ τὰς προσεχεῖς διακοπὰς, καθ' ἃς μυρίας διασκεδάσεις καὶ ἐκδρομὰς θὰ ἐπεχειροῦμεν. Φεῦ! πῶς ἐκμηδενίζονται αἱ χρυσόπτεροι ἐλπίδες τῆς νεαρᾶς μας ἡλικίας· ἀπέναντι τῆς σκληρᾶς πραγματικότητος τοῦ βίου! Οἶμοι! ἐπέπρωτο νὰ μὴ ἐπανίδωμεν πλέον ἀλλήλους!...

Γ'

Ὁ θάνατος τοῦ πατρὸς τοῦ Μιχαήλ ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ ἐπανεῖλθῃ εἰς τὴν πατριδα του πρὸ τῆς ὠρισμένης ἐποχῆς, ἐγὼ δὲ διέμενον διαρκῶς εἰς Παρισίους δι' ὑποθέσεις μου.

Ἐπὶ ἐξ ὁλόκληρα ἔτη διετηροῦμεν διαρκῆ ἀλληλογραφίαν, ὁ δὲ φίλος μου ἡγάπα πάντοτε περιπαθῶς τὴν Μικελίαν καὶ πάντοτε μοὶ ἔγραφε περὶ αὐτῆς ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς του.

Ἐπὶ τέλους ἡμέραν τινὰ μοὶ ἀνήγγειλε δι' ἐπιστολῆς του ὅτι, διορισθεὶς δικαστής, ἔμελλεν ὅσον οὕτω νὰ τελέσῃ τοὺς γάμους του καὶ ὅτι ἡ κυρία Σ... παρεχόρει εἰς τὴν μνηστῆν του ἀνάλογον προίκα.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ Μικελίνα δὲν εἶχε συγγενεῖς, εἶχεν ἀποφασισθῇ νὰ γίνωσιν οἱ γάμοι ἐν Κ*** τοσοῦτῳ μᾶλλον, καθόσον ἡ μήτηρ τοῦ Μιχαήλ, οὐσα λίαν φιλάσθενος, δὲν ἐδύνατο νὰ μεταβῇ εἰς Ἀγγλίαν ἢ ἀλλαχοῦ, ὅπως παρευρεθῇ εἰς τοὺς γάμους τοῦ υἱοῦ τῆς. Ἐν τέλει δὲ μοὶ ἔγραψεν ὅτι μετὰ ἕνα μῆνα ἀπὸ τῆς τελέσεως τῶν γάμων τῶν θὰ ἤρχοντο εἰς Εὐρώπην, ὅπως ἐπανίδωσιν ἐκ τοῦ πλησίον τοὺς ἀρχαίους τῶν φίλους.

Ἡ ἐλπίς ὅτι θὰ ἐπανίδω ἐντὸς ὀλίγου τὸ νεαρὸν ζεῦγος μ' ἐβαρύνετο ἐπὶ πολὺ· ἀλλὰ παρήλθεν ἱκανὸς καιρὸς καὶ δὲν ἔλαβον ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ φίλου μου, ἀναγγέλλουσαν μοὶ τὴν προσεχῆ ἀφίξιν του. Εὐρισκόμεν εἰς μεγάλην ἀνυσυχίαν, ὅτε πρῶτον τινὰ ἔλαβον ὀγκώδη τινὰ φάκελλον, προσερχόμενον ἐκ Κ***.

Ἀπυσφράγισα αὐτὸν τρέμων, διότι ἡ

ἐπιγραφὴ δὲν ἦτο γεγραμμένη διὰ τῆς χειρὸς τοῦ Μιχαήλ.

Μόλις ἀνέγνων τὰς πρώτας γραμμὰς καὶ ἀφῆκα κραυγὴν τρόμου· οἱ ὀφθαλμοί μου ἐκαλύφθησαν ὑπὸ μέλανος πέπλου καὶ ἀφῆκα νὰ πέσῃ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἡ ἐπιστολή, ἥτις περιεῖχε καὶ ἄλλα χειρόγραφα. Μετ' ὀλίγον, συνελθὼν, ἀνέλαβον τὰ χειρόγραφα ἐκείνα ἅτινά μοι ἀπέστελλεν ἡ μήτηρ τοῦ Μιχαήλ εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀγαθῆς καὶ προσφιλοῦς ἐκείνης ψυχῆς, ἥτις ἀπῆλθε τοῦ κόσμου τούτου, χωρὶς νὰ δοκιμάσῃ τὴν εὐτυχίαν!

Τὰ χειρόγραφα ταῦτα συνέκειντο ἐκ τριῶν ἐπιστολῶν, ἐξ ὧν αἱ δύο ἦσαν τοῦ Μιχαήλ, τὰς ὁποίας ἀπηύθυνε πρὸς τὴν μνηστῆν του, ἡ δὲ τρίτη ἦτο τῆς Μικελίνης, γραφεῖσα παρ' αὐτῆς, καθ' ἣν ἡμέραν ἐπρόκειτο ν' ἀπέλθῃ ὅπως ἐνώθη μετὰ τοῦ μνηστῆρός της.

Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται περιεῖχον τὰ ἐξῆς:

Ἔπεται τὸ τέλος.

Σ**

ΒΑΣΙΛΕΥΣΤΩΝΟΣ ΙΡΒΙΓΚ

ΦΑΣΜΑ-ΜΝΗΣΤΗΡ

[Συνέχεια καὶ τέλος]

Ἄλλ' ὅμως ἡ νύξ προέβαιεν, ὁ δὲ μέλων συνδαιτυμὼν δὲν ἐνεργάζετο, ὥστε καὶ ὁ βαρόνος, ἀπελπισθεὶς, κατήλθε τῆς σκοπίας.

Τὸ ἀπὸ ὄρας εἰς ὄραν ἀναβληθὲν γεῦμα δὲν ἠδύνατο ἐπὶ πλέον νὰ περιμένῃ. Τὰ φαγητὰ ἦσαν ἤδη ὑπὲρ τὸ δέον ἐψημένα, ὁ μάγειρος εἰς μεγίστην στενοχωρίαν, ἀπαντες δ' οἱ τοῦ οἴκου εἶχον τὴν ὄψιν φρουρᾶς λιμοκτονούσης.

Ὁ βαρόνος, λοιπὸν, ἠναγκάσθη παρὰ τὴν θέλησιν του, νὰ δώσῃ τὴν διαταγὴν τῆς ἐνάρξεως τοῦ συμποσίου, εἰ καὶ ὁ ξένος του δὲν εἶχεν εἰσέτι φθάσει.

Παρεκάθητο ἤδη πάντες εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ἔμελλον ἀκριβῶς ν' ἀρχίσωσι τὸ φαγητόν, ὅτε ἡχος κέρατος ἀνήγγειλε τὴν ἐμφάνισιν ξένου. Δεύτερον σάλπισμα ἠκούσθη, ἐπαναληφθὲν ὑπὸ τῆς ἡχοῦς τῶν ἀρχαίων αὐλῶν τοῦ πύργου, καὶ ὁ φρουρὸς ἀνταπεκρίθη ἀπὸ τῶν τειχῶν.

Ὁ βαρόνος ἐσπευσε νὰ ὑποδεχθῇ τὸν μέλλοντα γαμβρόν του.

Ἡ αἰωρητὴ γέφυρα εἶχε καταβιβασθῇ καὶ ὁ ξένος, ὑψηλὸς καὶ ὠρεῖος ἱππότης, ἐπιβάντων μέλανος ἵππου, ἦτο πρὸ τοῦ πυλῶνος. Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἦτο ὠχρόν, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμπον μελαγχολικῶς.

Ὁ βαρόνος δυσηρεστήθη πῶς, ὅτι ὁ γαμβρὸς του εἶχεν ἀφίχθῃ μόνος καὶ ἐν τοιαύτῃ ταπεινῇ περιβολῇ, αἰσθανθεὶς πρὸς στιγμὴν προσδασκαλλομένην τὴν φιλοτιμίαν του καὶ διδὼν ἑλλειψιν ἀβρότητας ἐκ μέρους τοῦ γαμβροῦ πρὸς τὴν σημαντικὴν οἰκογένειαν, μεθ' ἧς ἔμελλε νὰ συνδεθῇ. Πλὴν καθυσόχασε, σκεφθεὶς ὅτι ἔ-σως ἡ νεανικὴ ἀνυπομονησία του ἠνάγκα-

σεν αὐτὸν νὰ προτρέξῃ τῆς συνοδίας του.

— Θλίβουμαι μεγάλως, εἶπεν ὁ ξένος, ὅτι ρίπτομαι ἐν μέσῳ ὑμῶν τόσον ἀκαταλλήλως.

Ὁ βαρόνος διέκοψεν αὐτὸν δι' ἀπείρων φιλοφρονήσεων, διότι, ἀληθῶς εἰπεῖν, ἐκαυχᾶτο ἐπὶ εὐγλωττίᾳ καὶ εὐγενεῖα τρόπων.

Ὁ ξένος ἐπειράθη ἀπαξ καὶ δις ν' ἀνακόψῃ τὸν χεῖμαρρον ἐκεῖνον τῶν λέξεων, ἀλλὰ ματαίως, ὥστε, ταπεινώσας τὴν κεφαλὴν, ἀφῆκεν αὐτὸν νὰ ρέῃ.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, ὁ βαρόνος ἔκαμνε τινα διακοπὴν, ὅτε εἶχον εἰσέλθει εἰς τὴν ἐσωτερικὴν αὐλὴν τοῦ πύργου.

Ὁ ξένος ἐπεχείρησεν ἐκ νέου νὰ λαλήσῃ, ἀλλὰ πάλιν διεκόπη ὑπὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ θήλεος μέρους τῆς οἰκογενείας, ὁδηγοῦντος τὴν ἐρυθριῶσαν καὶ φρικώσαν νύμφην.

Ἐπὶ στιγμὴν, ὁ ξένος παρετήρησεν αὐτὴν ἐν ἐκστάσει, θὰ ἔλεγε δέ τις, ὅτι ἡ ψυχὴ του συνεκεντρώθη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ἀτενίζοντας τὸ ὥραιον ἐκεῖνο πρόσωπον.

Μία τῶν θειῶν τῆς νύμφης ἐψιθύρισε τι εἰς τὸ οὖς αὐτῆς, ἥτις ἐπειράθη νὰ ὀμιλήσῃ, ἤγειρε πεφοβισμένη τοὺς ὑγροὺς γλαυκοὺς ὀφθαλμούς της, ἔριψε ταχὺ καὶ δειλὸν ἐταστικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ξένου καὶ κατεδίωξεν αὐτοὺς ἐκ νέου πρὸς τὴν γῆν.

Αἱ λέξεις ἐξέπνευσαν ἐπὶ τῶν χειλέων της, πλὴν τὸ ἐπ' αὐτῶν ἐπανθούν μειδίμα καὶ τὸ ἐφ' ἐκατέρως τῶν παρειῶν της θελητικὸν λακκιδίον ἀπεδείκνυν, ὅτι εἶχεν ἴδῃ ἀρκετὰ, ὥστε νὰ ἦναι ἡδυσχεστημένη.

Ἦτο δὲ ἀδύνατον νῆσιν δεκαοκταέτις, καλῶς προπαρασκευασμένη διὰ τὸν ἔρωτα καὶ τὸν γάμον, νὰ μὴ εὐχαριστηθῇ ἐκ τῆς θέας τόσον εὐειδοῦς ἱππότου.

Ἡ προκεχωρηκυῖα ὥρα, καθ' ἣν ὁ συνδαιτυμὼν εἶχεν ἀφίχθῃ, δὲν ἐπέτρεπε τὴν συνδιάλεξιν, ἐπομένως ὁ βαρόνος οὐδὲν ἠθέλησε ν' ἀκούσῃ, ἀλλὰ, ἀναβλῶν εἰς τὴν ἐπιούσαν πᾶσαν ἰδιαιτέραν συνομιλίαν, ἔδωκε τὸ παραδειγμα καὶ ἔλαβε θέσιν πρὸ τῆς τραπέζης τοῦ ἔτι παρθένου συμποσίου.

Τὸ γεῦμα ἦτο παρατεταμένον εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ πύργου, ἀπὸ τῶν τοίχων τῆς ὁποίας ἤρτηντο αἱ φυβεραὶ εἰκόνες τῶν ἡρώων τοῦ οἴκου τῶν Κατσεναλθενόγκεν καὶ τὰ τρόπαια, τὰ ὁποῖα εἶχον ἐπικαναγάγει ἐκ τῶν πολέμων ἧ τῆς θήρας.

Θώρακες διατετρημένοι, ἀκόντια ἱπποδρομιῶν τεθραυσμένα καὶ σημαῖαι διεσχισμένοι συνανειμγνύοντο μετὰ τῶν λαφύρων τῆς θήρας· σιαγόνες, λύκων, κυνόδοντες ἀγριοχοίρων ἐμόρφαζον φοβερῶς ἐν μέσῳ τῶν τόξων καὶ τῶν πελέκεων· ἀκριβῶς δ' ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ νεαροῦ μνηστήρος ἐκρέμαντο ζεῦγος ἐλαφοκεράτων.

Ὁ ἱππότης δὲν προσεῖχε πολὺ εἰς τὴν ὀμήγυριν, οὐδ' εἰς τὴν συνδιάλεξιν.

Μόλις ἔθιγε τὰ φαγητὰ, ἐφαίνετο ἀπεροφημένος ὑπὸ τοῦ πρὸς τὴν μνηστῆν του θαυμασμοῦ καὶ ὠμίλει χαμηλοφώνως, ὥστε σχεδὸν δὲν ἠκούετο, διότι ἡ γλῶσσα τοῦ ἔρωτος δὲν εἶναι θορυβώδης· ἀλλὰ τίνος

γυναικὸς ἡ ἀκοὴ εἶναι τόσον ὀλίγον λεπτή, ὥστε νὰ μὴ ἀντιλαμβάνηται καὶ τοῦ ἐλαφροτέρου στεναγμοῦ τοῦ ἔραστου αὐτῆς;

Εἰς τὴν συμπεριφορὰν τοῦ νέου ἐνυπήρχε τι τὸ ἄβρὸν καὶ σύναμα σοβαρὸν, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο προξενοῦν βαθεῖαν ἐντύπωσιν ἐπὶ τῆς δεσποινίδος, ἥτις μετέβαλλε πολλὰκις χροιάν, ἐνῶ ἤκροστο μετὰ πάσης προσοχῆς.

Ἐκ διαλειμμάτων ἔδιδεν, ἐρυθριῶσα, ἀπάντησιν τινα, ὅτε δ' ὁ μνηστὴρ ἔστρεφεν ἀλλαχοῦ τὸ πρόσωπον, ἔριπτε πλάγιον καὶ ταχὺ βλέμμα ἐπὶ τῆς ρομαντικῆς στάσεώς του καὶ ἐξέπεμπεν ἡδὺν στεναγμὸν ἐξ εὐχαριστήσεως.

Ἦτο προφανές, ὅτι τὸ νεαρὸν ζεῦγος διετέλει ὑπὸ μαγείαν, αἱ δὲ θεαί, εἰδυῖαι κατὰ βάθος τὰ μυστήρια τῆς καρδίας, ἀπεφῆναι, ὅτι οἱ δύο νέοι εἶχον ἐρωτευθῇ, μετὰ τὸ πρῶτον βλέμμα.

Ἡ ἐορτὴ παρετάθη παιδρὰ τὴν τοῦλάχιστον θορυβώδης, διότι πάντες οἱ συνδαιτυμόνες ἦσαν πεποικισμένοι δι' ἰσχυρὰς ὀρέξεις· ὁποῖαν προσδίδει τὸ ἐλαφρὸν βολάντιον καὶ ὁ ὀρεῖνός ἀήρ.

Ὁ βαρόνος διηγήθη τὰς ὥραιότερας καὶ ἐκτενεστέρας ἱστορίας του, τὰς ὁποίας οὐδέποτε εἶχε διηγήθῃ τόσον καλῶς ἢ τοῦλάχιστον μετ' ἴσου ἀποτελέσματος.

Ἐὰν εὐρίσκετό τι ἐν αὐταῖς ἀξιοθαύμαστον, οἱ ἀκροαταὶ του καταλαμβάνοντο ὑπὸ ἐκπλήξεως· ἐάν τι ἀστείον, ἐξερρηγνύοντο εἰς γέλωτα εἰς τὴν προσήκουσαν στιγμὴν.

Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ὁ βαρόνος, ὡς πολλοὶ μεγάλοι ἄνδρες, ἦτο πολὺ μέγας κύριος, ὥστε, ὁσάκις ἤστειζετο, οἱ ἀστεῖσμοί του ἦσαν βραβεῖς, πλὴν, εἰς ὑποστήριξιν αὐτῶν, προσέφερε ποτήρια πλήρη οἴνου hocheimer, ἐννοεῖται δ' ὅτι ἡ βαρυτέρα ἀστείότης εἶναι εὐπρόσδεκτος, παρατιθέμενη εἰς γεῦμα, ποτιζόμενον διὰ καλοῦ παλαιοῦ οἴνου.

Ἀριστα πράγματα ἐλέχθησαν ὑπὸ πωχοτέρων καὶ ὑπὸ εὐφρεστέρων πνευμάτων, τὰ ὁποῖα πράγματα μόνον εἰς τοιαύτας περιστάσεις ἡδύναντο νὰ ἐπαναληφθῶσιν· πολλοὶ πονηροὶ λόγοι ἐψιθύρισθησαν εἰς τὰ ὦτα τῶν κυριῶν, αἵτινες, πειρώμεναι νὰ κρατήσωσι τὸν γέλωτα, παρ' ὀλίγον καταλαμβάνοντο ὑπὸ νευρικῶν σπασμῶν καὶ εἰς ἐξᾄδελφος τοῦ βαρόνου ἐτραγώδησεν οἰνοὶ ὀρούμενος· ἐν τῷ δύο ἄσπεκτα, τὰ ὁποῖα ἠνάγκασαν πραγματικῶς τὰς δύο θείας νὰ καλύψωσι τὸ πρόσωπον διὰ τῶν ριπιδίων των.

Ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς διαχύσεως, ὁ ξένος συνδαιτυμὼν ἐτήρει τὴν παραδοξοτέραν καὶ τὴν μᾶλλον ἀνάρμοστον σοβαρότητα.

Ἡ φυσιογνωμία του περιεβάλλετο διὰ μελαγχολίας τόσον μᾶλλον βαθυτέρας ὅσον ἡ νύξ προύχρει, ἐφ' ὅσον δ' ἐὰν ἐθεωρεῖτο τοῦτο ἀνεξήγητον, οἱ ἀστεῖσμοί τοῦ βαρόνου ἐφαίνοντο καθιστῶντες αὐτὸν μελαγχολικώτερον. Ὅτε μὲν ἐβυθίζετο εἰς σκέψεις, ὅτε δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐνέφαινον ταραχὴν, ἀνησυχίαν, ἀβεβαιοτήτα, ἐνδεκνύουσιν πνεῦμα μὴ ὑγιές.

Ἡ μετὰ τῆς μνηστῆς συνδιάλεξις του

καθίστατο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον μυστηριώδης.

Πυκνὰ νέφη ἤρχισαν νὰ καλύπτωσι τὴν εὐγενῆ γαλήνην τοῦ μετώπου τῆς κόρης, αἰφνίδιαι δὲ φρικασεῖς διέτρεχον τὸ ἄβρὸν σῶμα της.

Ταῦτα πάντα δὲν ἡδύναντο νὰ διαφύγωσι τὴν προσοχὴν τῶν παρευστώτων.

Ἡ εὐθυμία αὐτῶν ἐψυχράνθη, ἔνεκα τῆς ἀνεξηγήτου μελαγχολίας τοῦ μνηστήρος· τὸ πῦρ αὐτῶν ἐσβέσθη· ψιθυρισμοὶ καὶ βλέμματα ἀντηλλάγησαν, συνοδευόμενα ὑπὸ ὑψώσεων τῶν ὤμων καὶ θλιβερῶν κινήσεων τῆς κεφαλῆς.

Τὰ ἄσπεκτα καὶ οἱ γέλωτες ἐγένοντο σπανιώτεροι, ἐπῆλθεν δὲ πληκτικώταται διακοπὴ τῆς συνδιάλεξεως, τὰς ὁποίας ἐπηκολούθουν παραδοξοὶ μῦθοι καὶ ὑπερφυσικαὶ ἱστορίαι.

Τὰ πένθημα διηγήματα διεδέχοντο ἀλλήλα· ὁ δὲ βαρόνος παρ' ὀλίγον προὔκαλει τὸν ἔνεκα φόβου ἐκ συγκοπῆς θάνατον κυριῶν τινων, διὰ τῆς ἱστορίας τοῦ φάσματος-ἱππότου, ὅστις ἀπήγαγε τὴν ὥραιαν Ἐλεονόραν — ἱστορίας φρικώδους, ἀλλ' αὐθεντικῆς, μεταποιηθείσης βραδύτερον εἰς καλὰς στίχους, ὑπὸ πάντων δ' ἀναγνωσθείσης, χωρὶς ν' ἀμφιβάλλῃ τις περὶ τῆς ἀληθείας αὐτῆς.

Ὁ μνηστὴρ ἤκροστο τῆς ἱστορίας ταύτης μετὰ βαθείας προσοχῆς. Προσῆλου ἀτενῶς τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ βαρόνου, ἐνῶ δ' ἡ ἀφήγησις προσῆγγιζεν εἰς τὸ τέλος, ἠγείρετο βαθμηδὸν τοῦ ἐδωλίου του, μηχανόμενος πάντοτε, ὥστε εἰς τοὺς τεθαμβωμένους ὀφθαλμούς τοῦ βαρόνου παρέστη ἔχων σχεδὸν τὸ ἀνάστημα γίγαντος.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἀφήγησις ἐτελείωσεν, ἀφῆκε βαθὺν στεναγμὸν καὶ ἀπεχαιρέτησεν ἐμφαντικῶς τοὺς συνδαιτυμόνας.

Οὗτοι δὲν ἡδύναντο νὰ συνέλθωσιν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως καὶ ὁ βαρόνος ἦτο πράγματι κεραυνόπληκτος.

— Πῶς! θέλει νὰ παραιτήσῃ τὸν πύργον εἰς τὸ μεσονύκτιον! Τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα πρὸς ὑποδοχὴν του, ὡς ἐπίσης καὶ τῶν, ἐὰν ἐπεθύμει νὰ κατακληθῇ.

Ὁ ξένος ἐκίνησε μελαγχολικῶς καὶ μυστηριωδῶς τὴν κεφαλὴν.

— Ὅρεῖλω, εἶπε, νὰ θέσω, τὴν νύκτα ταύτην, τὴν κεφαλὴν μου ἐφ' ἑτέρου προσκεφαλαίου!

Ἡ φράσις αὕτη καὶ ὁ τόνος τῆς ἀπαγγελίας αὐτῆς ἔκαμον τὸν βαρόνον νὰ δειλιάσῃ· πλὴν οὗτος, ἀνακλέσας τὰς δυνάμεις του, ἐπανάλαβε τὰς φιλοξένους προσφορὰς του.

Ὁ ξένος ἔσεισεν ἐκ νέου ἐν σιωπῇ, ἀλλὰ σημαντικῶς, τὴν κεφαλὴν, ἀποχαιρετήσας δὲ τοὺς παρευστώτας διὰ σχημάτων, ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης με βήματα βραδέα καὶ μεγαλοπρεπῆ.

Αἱ γραταὶ θεαὶ εἶχον ἐντελῶς ἀπολιθωθῇ, ἡ νύμφη ἐκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ δάκρυ ἐκύλισεν ἀθορόβως ἐπὶ τῆς παρειᾶς της.

Ὁ βαρόνος παρηκολούθησε τὸν ξένον μέχρι τῆς μεγάλης αὐλῆς τοῦ πύργου,

ὅπου ὁ μέλας ἵππος ἐκτύπα τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ ποδὸς ἐκ τῆς ἀνυπομονῆσάς. Ὅτε δ' ἔφθασεν εἰς τὸν πυλῶνα, κρυπτόμενον ὑπὸ μέγαν θόλον, ἀμυδρότατα φωτιζόμενον διὰ φανοῦ, ὁ ξένος ἔστη, ἀποτεινόμενος δὲ πρὸς τὸν βαρόνον διὰ φωνῆς πενθίμου, τὴν ὁποίαν τὸ χαμαλὸν τοῦ θόλου καθίστα ἔτι μᾶλλον τοιαύτην:

— Νῦν, ὅτε εἰμὲθα μόνοι, εἶπε, θέλω σὰς ἀνακοινώσαι τὸ αἴτιον τῆς ἀναχωρήσεώς μου. Ἐπίσημος ὑποχρέωσις, τὴν ὁποίαν δὲν δύναμαι ν' ἀναβάλω...

— Πῶς! δὲν δύνασθε νὰ στείλητε ἑτερόν τινα ἀνθ' ὑμῶν;

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη ἀντιπροσώπου. — Ὁφείλω νὰ παρευρεθῶ αὐτοπροσώπως. — Δέον νὰ μεταβῶ εἰς τὸν μητροπολιτικὸν ναὸν τῆς Βύρτσβουργ.

— Ἔστω, εἶπεν ὁ βαρόνος, ἀναλαβὼν θάρρος· πλὴν περιμείνατε μέχρι τῆς αὔριον — αὔριον θὰ ὁδηγήσητε ἐκεῖ καὶ τὴν μνηστὴν ὑμῶν.

— Ὅχι, ὅχι, ἀπήντησεν ὁ ξένος μετὰ μεγάλης ἐμφράσεως, δὲν ὑπεχρεώθην νὰ παρευρεθῶ μετὰ μνηστῆς — οἱ σκώληκες — οἱ σκώληκες. Δὲν εἰμαι πλέον ἐν τῇ ζωῇ. — Ἐρρονεύθην ὑπὸ ληστῶν — τὸ σῶμά μου ἀναπαύεται εἰς Βύρτσβουργ. — θά με θάψωσι τὸ μεσονύκτιον — ὁ τάφος μὲ ἀπαιτεῖ — ὀφείλω νὰ εἰμαι ἀκριβῆς εἰς τὴν συνέντευξιν.

Μετὰ ταῦτα, ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ μέλανος ἵππου του, διήλθεν ὡς ἀστραπὴ τὴν αἰωρητὴν γέφυραν, μετὰ δὲ μικρόν, ὁ κρότος τῶν σπινθηροβολούντων πετάλων τοῦ ἵππου ἐδυθίσθη εἰς τὰς πενθίμους κυμάνσεις τοῦ ἀνέμου τῆς νυκτός.

Ὁ βαρόνος διηυθύνθη ἐκ νέου πρὸς τὴν αἴθουσαν τοῦ συμποσίου ἐν βραθυτάτῃ θλίψει καὶ ἀρηγήθῃ πᾶν ὅ,τι συνέβη.

Δύο κυρίαι ἐλιποθύμησαν παρὰ κρημνῶν. ἑτέραι δὲ κατελήφθησαν ὑπὸ νευρικῶν σπασμῶν ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι συνεγευματίσαν μετὰ φάσματος.

Τινὲς τῶν συνδαιτυμόνων ἐξήνεγκον τὴν γνώμην, ὅτι ἴσως ἦτο ὁ διάσημος κκοῦργος-κυνηγὸς τοῦ γερμανικοῦ μύθου. Ἐτεροὶ ἐλάλησαν περὶ πνευμάτων τῶν ὁρέων, περὶ δαιμόνων τῶν δασῶν καὶ περὶ ἄλλων ὑπερφυσικῶν ὄντων, ἐξ ὧν πολλὰ πρὸ ἀμνημονεύτου ἔπαθον οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Γερμανίας. Πτωχὸς δὲ συγγενὴς ἔλαβε τὴν τόλμην νὰ προσθέσῃ, ὅτι τὸ συμβῆν ἦτο ἴσως εὐφυνὴ ἀστεϊότης τοῦ νεκροῦ ἱππότη καὶ ὅτι αὐτὸς ὁ πένθιμος χαρὰκτὴρ τῆς ἰδιοτροπίας ἐφαίνετο συμβιβάζόμενος μετὰ τῆς μελαγχολίας τοῦ προσώπου.

Ἡ τοιαύτη γνώμη ἐφείλκυσε ἐπὶ τοῦ τολμήσαντος νὰ ἐκφέρῃ αὐτὴν τὴν γενικὴν ἀγανάκτησιν καὶ ἰδίως τὴν τοῦ βαρόνου, ὅστις ἠτένισεν αὐτὸν ὡς ἄπιστον, ὥστε ὁ ἀτυχὴς ἠναγκάσθη ν' ἀποπτύσῃ τὴν αἵρεσιν καὶ ἐπανέλθῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἀληθοῦς πίστεως.

Οἱ αἱ δὴ ποτε ὅμως ἂν ἦσαν αἱ δυνατόι ἀμφιβολίαι, διεσκαδίσθησαν τὴν ἐπιούσαν, διὰ τῆς ἀφίξεως ἐπὶ τούτῳ ἀπεσταλμένων, οἵτινες ἐβεβαίωσαν τὴν εἰδήσιν τοῦ φόνου

τοῦ νέου κόμητος καὶ τῆς ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ τῆς Βύρτσβουργ ταφῆς αὐτοῦ.

Ἐκαστὸς δύναται νὰ εἰκάσῃ τὸν ἐπικρατήσαντα ἐν τῷ πύργῳ φόβον.

Ὁ βαρόνος ἐκλείσθη εἰς τὸν κοιτῶνά του, οἱ δὲ παρ' αὐτῷ ξενιζόμενοι, οἵτινες εἶχον συναθροισθῇ, ὅπως μετ' αὐτοῦ συνεορτάσωσι, δὲν ἠδύναντο νὰ σκεφθῶσι κἂν νὰ τον ἐγκαταλείψωσιν ἐν τῇ θλίψει του, ἀλλὰ περιεπλανῶντο ἐν ταῖς αὐλαῖς ἢ συνήρχοντο εἰς ὀμίλους ἐν τῷ ἐστιατορίῳ, κινούμεντοι τὰς κεφαλὰς καὶ ὑψοῦντες τοὺς ὤμους ὡς ἐκφράσιν συμμετοχῆς τῆς στενοχωρίας τόσο ἀξιολόγου ἀνθρώπου, καὶ παρήμενον εἰς τὴν τράπεζαν εἶπερ ποτε περισσότερον, ἔτρωγον δὲ καὶ ἔπινον ἀπληστότερον ἢ ἄλλοτε, ὅπως διατηρῶσι τὸ ἐκὺτὼν θάρρος.

Ἡ θέσις ὅμως τῆς μνηστῆς-χήρας ἦτο ἔτι μᾶλλον ἀξιοθρήνητος. Ν' ἀπολέσῃ ἕνα σύζυγον πρὶν ἢ τοῦλάχιστον ἐναγκαλισθῇ αὐτὸν — καὶ ὅποιον σύζυγον! Ἐὰν αὐτὸ τὸ φᾶσμα τοῦ ἦτο τόσο ὁρῶν καὶ εὐγενές, τί θὰ ἦτο ἐκεῖνος ζῶν;

Ἡ ἀτυχὴς ἐπλήρου τὸν οἶκον διὰ τῶν στεναγμῶν της.

Τὴν νύκτα τῆς δευτέρας ἡμέρας τῆς χηρείας εἶχεν ἀποσυρθῇ εἰς τὸν κοιτῶνά της, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς ἐτέρας τῶν θειῶν της, ἥτις ἐπέμεινε νὰ συγκοιμηθῇ μετ' αὐτῆς.

Ἡ θεία, ἥτις ἦτο ἐκ τῶν καλλιτέρων περὶ βρυκολάκων διηγηματολόγων τῆς Γερμανίας, ἐξηκολούθει τὴν ἀρήγησιν ἐκτενοῦς τοιοῦτου διηγήματος, ὅτε κατελήφθη ὑπὸ τοῦ ὕπνου.

Ὁ κοιτῶν ἦτο ἐκ τῶν ἀπωτέρων τοῦ πύργου καὶ εἶχεν ὄψιν πρὸς κήπον.

Ἡ ἀνεψιά ἀπὸ τῆς κλίνης της παρετήρει σκεπτικῇ τὸ ἐπαργυροῦν τὰ φύλλα δένδρου πῶς τῆς ἀνατελλούσης σελήνης.

Ὁ κώδων τοῦ πύργου εἶχε μόλις σημάσκει μεσονύκτιον, ὅτε γλυκεῖα μελωδία ἠκούσθη εἰς τὸν κήπον.

Κατῆλθεν ἀθροῦς καὶ ταχέως τῆς κλίνης καὶ διὰ βήματος ἐλαφροῦ διηυθύνθη πρὸς τὸ παραθύρον.

Μορφὴ ἐπιβλητικὴ ἴστατο ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν δένδρων. Πλὴν ἀκτίς τῆς σελήνης, προσπεσοῦσα ἐπ' αὐτῆς, ἐφώτισε πρόσωπον.

Ὅρανε καὶ γῆ! ἡ νεῖς ἀνεγνώρισε τὸν μνηστῆρα - φᾶσμα.

Ταῦτοχρόνως ὀξεῖα κραυγὴ προσέβαλε τὴν ἀκοήν της, καὶ ἡ θεὰ της, ἡ ὁποία, ἀρυπνισθεῖσα ὑπὸ τῆς μουσικῆς, εἶχε παρakoλoυθῆσαι αὐτὴν σιωπηλῶς μέχρι τοῦ παραθύρου, ἔπεσεν εἰς τὴν ἀγκάλην της.

Ὅτε ἡ νεῖς ὕψωσεν ἐκ νέου τὴν κεφαλὴν, τὸ φᾶσμα εἶχε γίνοι ἀφαντον.

Ἐκ τῶν δύο γυναικῶν, ἡ θεία εἶχε μείζονα ἀνάγκην βοηθείας, διότι εἶχεν ἀπολέσει τὰς αἰσθήσεις ἐκ τοῦ φόβου. Ὡς πρὸς τὴν νεῖαν ὅμως, ὑπῆρχε τὸ ἐν τῷ φάσματι τοῦ μνηστῆρός της, τὸ ὅποιον δὲν ἀπῆρσεν αὐτῇ.

Διέκρινεν εἰσέτι ἐν αὐτῷ φαινομένην ἀρρενωπὴν ὠραιότητα· μολοντί δ' ἡ σκιὰ ἀνδρὸς δὲν εἶναι ἐκ φύσεως τοιαύτη, ὥστε

νὰ ἱκανοποιῇ τὴν στοργὴν νεάνιδος, πασχούσης ἐξ ἔρωτος, οὐχ ἡττον, ὡς αἰεὶ εἶναι ἀδύνατος ἢ ἀπόλαυσις τῆς πραγματικότητος, εἰναί πως παρὰ μυσθία τις.

Ἡ θεία ἐδήλωσεν, ὅτι οὐδέποτε πλέον θὰ ἐκοιμᾶτο εἰς ἐκεῖνον τὸν κοιτῶνα· ἡ δὲ ἀνεψιά, νῦν τὸ πρῶτον ἀνθισταμένη, ἐδήλωσεν ἐπίσης, ὅτι δὲν θὰ ἐκοιμᾶτο εἰς ἕτερον· ἐκ τούτου προέκυψεν, ὅτι θὰ ἐκοιμᾶτο ἐκεῖ μόνη. Ἀπέσπασεν ὅμως ἀπὸ τοῦ στόματος τῆς θείας τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι δὲν ἤθελε διηγηθῇ τὰ περὶ τοῦ φάσματος, ἐκ φόβου μήπως ἤθελον στερῆσαι αὐτὴν τῆς μόνης ἐπὶ τῆς γῆς ἐπιτροπίας αὐτῇ πενθίμου ἡδονῆς — τοῦ νὰ κατοικῇ εἰς δωμάτιον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου, τὴν νύκτα, ἡγούρηνει ἡ προστατὴς σκιὰ τοῦ μνηστῆρός της.

Πόσον χρόνον ἡ ἀγαθὴ γραῖα θὰ ἐτήρει τὴν ὑπόσχεσιν της εἶναι ἀγνωστον, ἀπὸ ἡσθάνετο ἰδιαίτερον εὐχαρίστησιν νὰ διηγητῇ θαυμάσια· ἄλλως τε εἶναι εἶδος θριαμβοῦ ν' ἀρηγήτῃ τις πρῶτος φρικώδη ἱστορίαν.

Οὐχ ἡττον μνημονεύεται εἰσέτι ἐν τῇ γειτονίᾳ ὡς ἀξιοσημείωτον παράδειγμα γυναικείας ἐχεμυθίας, ὅτι διετήρησε τὸ πρᾶγμα δι' ἐκτενὴ ἐφ' ὀλόκληρον ἐβδομάδα, ὅτε ἀπροσδοκῆτως, χάρις τῷ Θεῷ, ἀπῆλλάγη τῆς δυσκόλου ταύτης θέσεως ὑπὸ τῆς πρῶταις τινά, κατὰ τὸ πρόγευμα, δοθείσης εἰδήσεως, ὅτι ἡ νεαρὰ κόρη οὐδαμοῦ εὗρίσκετο.

Τὸ δωμάτιόν της ἦτο κενόν — δὲν εἶχε κοιμηθῇ ἐπὶ τῆς κλίνης — τὸ παραθύρον ἦτο ἀνοικτόν καὶ τὸ πτηνὸν εἶχε πετάξει.

Τὴν ἀλγεινὴν ἐκπληξιν, μεθ' ἧς ἐγένετο ἀποδεκτὴ ἡ εἰδήσις, δὲν δύνανται νὰ φαντασθῶσιν εἰμὴ οἱ διατελέσαντες αὐτόπται τῆς ταραχῆς, τὴν ὁποίαν προξενοῦσιν εἰς τοὺς φίλους τοῦ τὰ δυστυχήματα μεγάλου ἀνδρός.

Αὐτοὶ οὗτοι οἱ πτωχοὶ συγγενεῖς ἐποίησαντο βραχεῖαν ἀνακωχὴν τῆς ἐργασίας τῶν σιαγόνων των, ὅτε ἡ θεία, τὴν ὁποίαν, κατ' ἀρχάς, ἡ αἰφνιδία ἐντύπωσις εἶχε βωβάνει, ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας, ἀνακραζούσα:

— Τὸ φάντασμα! τὸ φάντασμα! τὴν ἔκλεψε τὸ φάντασμα!

Ἐν ὀλίγαις δὲ λέξεσι ἀρηγήθη τὴν φρικώδη σκηνὴν τοῦ κήπου καὶ συνεπέρανεν, ὅτι τὸ φᾶσμα ἀπῆγαγε τὴν μνηστὴν του.

Δύο τῶν ὑπηρετῶν ἐνίσχυσαν τὴν γνώμην ταύτην· εἶχον ἀκούσει τὸν κρότον ὀπλῶν ἵππου, κατερχομένου τὸ ὄρος περὶ τὸ μεσονύκτιον, οὐδόλως δ' ἀμείβελλον, ὅτι ἦτο τὸ φᾶσμα, ὅπερ, ἐπιδείκνοντο τοῦ μέλανος ἵππου του, ἔσυρε τὴν νεάνίδα πρὸς τὸν τάφον.

Ἡ ὁμήγουρις ἔκλινε τὴν κεφαλὴν πρὸ τῆς τρομερῆς ταύτης πιθανότητος, διότι τὰ τοιοῦτου εἶδους γεγονότα εἶναι κοινὰ εἰς τὴν Γερμανίαν, ὡς βεβαιούσι πλείστα αὐθεντικαὶ ἱστορίαι.

Ὁ πόσον ἦτο ἀξιολύπητος ἡ θέσις τοῦ δυστυχῆ βαρόνου!

Ὁποῖον σπαρκατικὸν διλήμμα διὰ φ-

λόστοργον πατέρα, διὰ μέλος τῆς ἐνδόξου οἰκογενείας τῶν Κρατσελλενδόγκεν!

Ἡ μονογενὴς θυγάτηρ τοῦ ἐσύρθη βίᾳ πρὸς τὸν τάφον ἢ αὐτὸς ἐμελλεν ἴσως ν' ἀποκτήσῃ γαμβρὸν δαίμονά τινα τῶν δασῶν καὶ ἀγέλην δαιμονίσκων ἀντὶ ἐκγόνων.

Εἶχεν ἀπολέσει ἐντελῶς τὸ λογικόν του, ὡς πάντοτε, καὶ ὁλος ὁ πύργος διετέλει εἰς ἀναστάτῳσιν.

Οἱ ἄνδρες διετάχθησαν νὰ ἱππεύσωσι καὶ νὰ διατρέξωσι πάσας τὰς ὁδοὺς, πάσας τὰς στενωποὺς καὶ τὰς κοιλάδας τοῦ Ὁδενοβαλδ.

Αὐτὸς ὁ ἴδιος βαρόνος εἶχε μόλις ὑποδυθῇ τὰ ὑψηλὰ πολεμικὰ ὑποδήματα του καὶ ἡτοιμάζετο νὰ ἱππεύσῃ, ὅπως αὐτοπροσώπως ἐπιδοθῇ εἰς ἀδεσβαίαν ἐρευναν, ὅτε νέκ ἐμφάνισις ἠνάγκασεν αὐτὸν ν' ἀναχαιτισθῇ.

Ἐθεάθη κυρία τις διευθυνομένη πρὸς τὸν πύργον, ἐπιβαίνουσα πολυτελῶς κεκοσμημένου ἵππου καὶ παρακολουθουμένη ὑπὸ ἐρίππου εὐγενεοῦς.

Ἐτριπόδισε πρὸς τὸν πυλῶνα, κατῆλθε ταχεῖα τοῦ ἵππου καί, ριφθεῖσα πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ βαρόνου, ἐπελάβετο τῶν γονάτων αὐτοῦ.

Ἦτο ἡ ἀπολεσθεῖσα θυγάτηρ τοῦ καὶ ὁ συνοδεύων αὐτὴν ἦτο ὁ μνηστήρ-φᾶσμα.

Ὁ βαρόνος διετέλει εἰς σύγχυσιν.

Παρετήρει τὴν θυγατέρα του, εἶτα δὲ τὸ φᾶσμα καὶ σχεδὸν ἀμφέβχλινεν πρὸς τὴν μαρτυρίαν τῶν αἰσθήσεών του.

Τὸ φᾶσμα εἶχε κατὰ πολὺ κερδίσει ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ ἐξωτερικόν, μετὰ τὴν εἰς τὴν χώραν τῶν πνευμάτων ἐκδρομήν του.

Τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ ἀπήστραπτον καὶ καθίστων καταφανῇ τὴν χάριν τοῦ ἀναστήματός του καὶ τὴν ἀναλογίαν τῶν μελῶν τοῦ σώματός του. Τὸ ὥρατον πρόσωπόν του ἐχρωματιζέτο ὑπὸ τοῦ πυρὸς τῆς νεότητος καὶ οἱ μέλανεσσι ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐσπινθηροβόλουν ἐκ τῆς χαρᾶς.

Τὸ μυστήριον ταχέως ἀπεκαλύφθη.

Ὁ ἱππότης ἀνήγγειλεν ἐκυτὸν ὡς κύριον Ἐρμᾶνον Φὸν Στάρκενφουστ.

Ἀφῆγῆθη τὰ μετὰ τοῦ νέου κόμητος συμβάντα αὐτῷ· εἶπεν ὅτι εἶχε σπεύσει νὰ κομίσῃ τὴν θλιβερὰν εἰδήσιν εἰς τὸν πύργον, ἀλλ' ὅτι ἡ εὐφραδεια τοῦ βαρόνου τὸν διέκοψεν, ὅσῳκις ἐπεχείρησε ν' ἀρχίσῃ τὴν διήγησίν του· ὅτι ἡ μνηστὴ ὑπεδούλωσεν αὐτόν· ὅτι, ὅπως διέλθῃ ὀλίγας ὥρας πλησίον αὐτῆς, ὑπεδοῦθησε, διὰ τῆς σιγῆς του, τὴν παρανόησιν· ὅτι εἶχε περιπλεχθῇ καὶ ἠγνόει τίνι τρόπῳ ν' ἀπομακρυνθῇ εὐσχήμως μέχρις οὗ ἡ περὶ βρυκολάκων διήγησις τοῦ βαρόνου παρέσχεεν αὐτῷ κατὰλληλον εὐκαιρίαν· ὅτι, φοβούμενος τὴν μεταξὺ τῶν δύο οἰκογενειῶν ὑπάρχουσαν τιμαριωτικὴν ἐχθρότητα, ἐπανέλαβε κρυφίως τὴν ἐπίσκεψίν του — εἶχε συχναίει εἰς τὸν ὑπὸ τὸ παράθυρον τῆς κόρης κῆπον — προσήνεγκε τὸν ἔρωτά του, εἰς ὃν ἀνταπεκρίθη ἡ νεανίς, τὴν ὁποίαν ἀπήγαγε καὶ ἐνυμφεύθη.

Ἐν πάσῃ ἐτέρᾳ περιστάσει, ὁ βαρόνος ἤθελε μείνει ἀκαμπτος, διότι ἦτο ζηλό-

τυπος τῆς πατρικῆς τοῦ ἐξουσίας καὶ ἐλαβῶς ἐπίμονος εἰς ἀπάσας τὰς οἰκογενειακὰς ἐχθρας· ἡγάπα ὅμως τὴν θυγατέρα του· εἶχε κλαύσει αὐτὴν ὡς ἀπολεσθεῖσαν καὶ ἡγάλλετο ὅτε ἐπανεῦρισκε αὐτὴν ζῶσαν· μολονότι δ' ὁ σύζυγός της ἦτο ἐξ ἐχθρικοῦ οἴκου, οὐχ ἦττον, χάρις τῷ Θεῷ, δὲν ἦτο φᾶσμα.

Εἶναι μὲν ἀληθὲς καὶ ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ ἱππότητος ἐπινοηθὲν παιγνίδιον νὰ παρασταθῇ ὡς νεκρὸς δὲν συνεβιβάζετο ἀκριβῶς μετὰ τῶν πρὸς τὴν ἀλήθειαν ὑποσχέσεων, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν παρόντων, οἵτινες ἐν τῇ προκειμένῃ περιστάσει διείδον τὴν παροχὴν ὑπηρεσίας, ἐδεσβίωσαν τὸν βαρόνον, ὅτι, εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦ ἔρωτος, πᾶν στρατήγημα εἶναι συγγνωστόν.

Ἡ ὑπόθεσις, λοιπόν, συνεβιβάσθη αἰσίως.

Ὁ βαρόνος ἔδωκεν ἄρεσιν εἰς τὸ νεαρόν ζεῦγος.

Αἱ ἐορταὶ ἐπανήρχισαν.

Οἱ πτωχοὶ συγγενεῖς περιέβαλον τὸ νέον μέλος τῆς οἰκογενείας διὰ τῆς ἀγάπης τῶν ἦτο τόσον εὐγενὴς, τόσον γενναῖος — καὶ τόσον πλούσιος!

Ἀληθεύει, ὅτι αἱ θεαὶ ἐσκανδαλίσθησαν ὀλίγον, διότι τὸ ἐκυτὸν σύστημα τοῦ αὐστηροῦ περιορισμοῦ καὶ τῆς τυφλῆς ὑπακοῆς ὑπέστη τοιαύτην ἀποτυχίαν, πλὴν ἀπέδωκεν ταύτην εἰς τὴν λήθην τοῦ νὰ θέσωσιν εἰς τὰ παράθυρα σιδηρᾶς κιγκλίδας. Ἡ μία μάλιστα αὐτῶν ἐλυπήθη, ὅτι κατεστράφη ἡ θαυμασία ἱστορία της καὶ ὅτι τὸ μόνον φᾶσμα, τὸ ὁποῖον εἶχε δυνήθη νὰ ἴδῃ, δὲν ἦτο, ἐπὶ τέλους, εἰμὴ παραποίησις· ἡ ἀνεψία της ὅμως ἐφαίνετο ἐντελῶς εὐτυχής, διότι εὗρε πραγματικὸν ἄνδρα μὲ σῶμα καὶ ὄψα!

Δ **

ΤΕΛΟΣ

ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΝΕΑΝΙΔΟΣ

[ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ.]

Πρὸ πολλοῦ ἡ ἐξαδέλφη μου μὲ παρέκλειε νὰ μεταβῶ πρὸς ἐπίσκεψίν της. Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισα νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ, ἀλλ' οὐχὶ ἄνευ λύπης. Ἐπρόκειτο νὰ διέλθω πολλὰς ἐβδομάδας μετὰ τῆς κυρίας Δε Τελλιέ εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Νορμανδίας, ἐν τινὶ κτήματι, ὅπερ ἐσχάτως ἡγόρασε, καὶ τὸ ὁποῖον οὐδόλως ἐγνώριζον.

Ἡσθάνην ἀπερίγραπτον θλίψιν ἐγκαταλείπουσα τὴν ἡρεμὸν κατοικίαν μου, ἐν ἡ εὐφροσύνῳς διήλθον τὰ ὠραιότερα ἔτη τῆς ἡλικίας μου. Ἡ ἄγαμος γυνή, ἡ δι' οὐδενὸς οἰκογενειακοῦ δεσμοῦ συνδεομένη, ταχέως γηράσκει ἐν τῇ μοναξίᾳ. Τοῦτο δὲ κατενόησα ὅτε ἐμελλον νὰ ἐπιχειρήσω τὸ ταξίδιον τοῦτο, διὰ τὸ ὁποῖον βραδύτερον μεγάλως μετενόησα, καίτοι εἰς αὐτὸ ὀφείλω τὸ ρωμαντικώτερον συμβᾶν τοῦ βίου μου.

Ἀνεχώρησα κατὰ τινὰ θουελλῶδη ἡμέραν. Ραγδαία βροχὴ ἐπιπτε καθ' ὅλην

τὴν πρωτὴν, ἐξηκολούθει δέ, καίτοι λεπτοτέρα, καὶ ὅτε ἔρθασα περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου εἰς τὸν σταθμὸν *** ἔνθα μὲ ἀνέμενον ἡ ἀμαξα τῆς κυρίας Δε Τελλιέ. Ἡ πρὸς τὸ κτήμα τῆς ἐξαδέλφης μου ἀγούσα διήρχετο δι' εὐρείων ἐκτάσεων, ἐχουσῶν θλιβεράν καὶ ἀχαρὶν τὴν ὄψιν. Ἡ βροχὴ ἔπαυσε μὲν, ἀλλ' αἱ τελευταῖαι ἀκτίνες τοῦ φθινοπωρινοῦ ἡλίου, καίτοι χλιαραὶ καὶ ὠχραί, ἀντανεκλινώμεναι ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν πεδιάδα μεγάλων λιμνῶν, ἀπετέλουν γραφικώτατον θέαμα.

Ἡ ἀμαξα ἔβαινε βραδέως, καθόσον ἡ ὁδὸς ἦτο δύσβατος. Ὁ ἀμαξήλατης ἐσύριζεν ἐπὶ τῆς ἐδρας του, ἐγὼ δὲ ἠτένιζον σιωπηλῶς τὸ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου θέαμα, ἀναμνησκομένη τῶν βιβλίων μου καὶ τῆς ἡρέμου καὶ ἀταράχου ζωῆς, τὴν ὁποίαν διήγον ἐν τῇ οἰκίᾳ μου. Προησθάνομην ὅτι ἐκεῖ, ἔνθα μετέβαινον, θὰ συνέβαινε δι' ἐμὲ κατὰ τι θλιβερόν.

Ὁ ἡλῖος εἶχε δύσει πλέον, τὸ δὲ λυκόφως ἐξετείνετο ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος, ἀποδιώκον τὸ φῶς τῆς ἡμέρας· ἀραιὰ δὲ τινα καὶ λευκόφαια νεφίδρια διήρχοντο ταχέως τὸ στερέωμα, προαγγέλλοντα τὸ φθινόπωρον ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ ἀνίᾳ.

Ἐπὶ τέλους ἐφθάσαμεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἐξαδέλφης μου. Ἡ οἰκία αὕτη ἦτο ἀρχαιοτάτη, εὐρυχωροτάτη, ἀλλὰ σκοτεινὴ. Μόλις εἰσῆλθον, ἡσθάνην θλίψιν ἀπερίγραπτον, ἰδοῦσα μεγάλας κατὰ τὴν ἔκτασιν αἰθούσας, ἀλλὰ σκοτεινὰς ἕνεκα τῶν στενῶν παραθύρων τῆς οἰκίας. Δὲν ἐπρόφθασα δὲ νὰ ρίψω βλέμμα ἐφ' ὅλων τῶν περικυκλούντων με ἀντικειμένων, ὅτε ἤκουσα τὸ βῆμα καὶ τὴν φωνὴν τῆς ἐξαδέλφης μου, ἥτις ἔσπευδε νὰ μ' ἐναγκαλισθῇ.

Ἡ κυρία Δε Τελλιέ ἦτο ἀγαθωτάτης ψυχῆς. Μὲ ὑπεδέχθη μετὰ πραγματικῆς χαρᾶς, καίτοι ἐπὶ τοῦ προσώπου της διεκρίνετο βαθεῖα τις θλίψις. Οὐχ ἦττον διήγεν ἐν εὐμαρείᾳ, ἡ δὲ ὑγεία αὐτῆς ἦτο ἐξαίρετος.

Ἐξῆ δὲ μετὰ τῆς Μαρίας Βλανσέ, νεαρᾶς ἀνεψίας της, ἦν ἀπορφανευθεῖσαν, ἀνέθρεψεν ἐπιμελῶς καὶ πρὸς τὴν ἔτρεφε μητρικὴν ὄντως στοργήν.

Ὅθεν πάραυτα ἠρώτησα περὶ αὐτῆς.

— Μετέβη πρὸς ἐπίσκεψιν νεαρᾶς τινος φίλης της, ἡ ὁποία πάσχει ἐκ καρδιακοῦ νοσήματος· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον θὰ ἐπανέλθῃ.

— Εἶνε εἰς ἀνάρρωσιν τώρα;

— Ναί, ἐπανέλαβεν ἡ κυρία Δε Τελλιέ.

Ἀλλὰ τὸ πρόσωπον αὐτῆς κατέστη σκυθρωπὸν καὶ ἐνόμισα ὅτι θὰ μοι ἀνήγγελλε θλιβεράν εἰδήσιν.

— Ἀλλὰ δικτὶ δὲν νυμφεύεται ἡ Μαρία; ἠρώτησα περιέργως τὴν γραῖαν ἐξαδέλφην μου.

— Μήπως ἡξεύρω κ' ἐγώ; Εἶνε ὠραία ὡς ἄγγελος, ἀγαθὴ καὶ πλούσια, δύναμαι νὰ εἰπῶ, διότι ὅλη ἡ περιουσία μου ἀνήκει πλέον εἰς αὐτήν· παρουσιάσθησαν διάφοροι μνηστήρες, ἀλλ' ἡ Μαρία ἀρνείται ἐπιμόνως. Καὶ ἐν τούτοις τὰ ἔτη παρέρχονται... εἶνε ἤδη εἴκοσι τεσσάρων ἐτῶν.

— Μήπως ἀγαπᾷ;...